

N:o 8.

Ank. till Riksd. kansli den 28 mars 1892, kl. 3 e. m.

Memorial, angående reglering af aflöningsförmånerna för tjänstemännen vid riksbankens hufvudkontor.

Hos 1891 års Riksdags bankoutskott hemstälde tjänstemännen vid riksbankens hufvudkontor om utskottets medverkan för åstadkommande af en aflöningsförbättring, hvilken enligt tjänstemännens framställning skulle utgå i form af tillägg å lönen till belopp af 500 kronor för hvarje tjänstebefattning.

Efter anmodan att häröfver afgifva yttrande gjorde bankofullmäktige framställning om en lönereglering vid hufvudkontoret, men utskottet fann denna framställning ej då böra föranleda något förslag hos Riksdagen, hvaremot utskottet, i syfte att förbättra de e. o. tjänstemännens vilkor, efter särskild hemställan af fullmäktige tillstyrkte förhöjning med 6,000 kronor af det till extra arbeten, semestervikariat och flitpenningar till ordinarie och extra ordinarie tjänstemän förut anvisade anslag af 24,000 kronor, hvilken förhöjning ock af Riksdagen beviljades.

Vidkommande åter löneregleringen för de ordinarie tjänstemännen aflät utskottet den 24 april 1891 ett protokollsutdrag till fullmäktige, hvari fästes uppmärksamhet derå, att gällande aflöningsstat vid hufvudkontoret vore genom de flerehanda rubriker, under hvilka aflöningsförmånerna utginge, mera invecklad än i de flesta andra statens verk, vid hvilka löne-reglering under senare år egt rum; hvadan utskottet för sin del, och då en-

ligt den af fullmäktige gjorda framställningen aflöningsstatens uppställning icke skulle komma att undergå någon förändring, ansåg, att en utredning af frågan, om och i hvad mån sammanslagning och jemkning af de särskilda posterna i staten, vore behöflig; och framhöll utskottet vidare i fråga om rätten till semester, att det ur synpunkten af riksbankens intressen vore gagneligt, att tjänstemännen, i den mån ske kunde, begagnade sig af samma rätt, och att i enlighet med denna åsigt tjänstemännen hvarken genom tillagd ersättning för obegagnad semester eller genom minskning i en del af deras inkomster under semestern i viss mån föränleddes afhålla sig från att af sådan sig begagna.

I det yttrande och förslag, som fullmäktige till följd häraf afgifvit till bankoutskottet vid denna riksdag, hafva fullmäktige hufvudsakligen anfört följande:

»Hvad utskottet anmärkt i fråga om den invecklade aflöningsstaten synes hänföra sig till två särskilda omständigheter. Den ena är tillvaron af fyra lönegrader, då eljest dessa äro blott tre.

Olikheten härutinnan mellan riksbanken och särskildt de centrala embetsverken beror i väsentlig mån på de skiljaktiga förhållandena i ena och andra fallet.

Under det att styrelsen öfver riksbanken handhafves af fullmäktige, hafva dessa senare såsom kollektiv myndighet icke att skaffa med den egentliga förvaltningen. Vål äro två deputerade tillsatta för att öfver denna utöfva tillsyn, men de hafva icke att ombesörja de löpande göromålen, ega ingen del i kassavården och äro såsom deputerade ej heller underkastade något särskildt bestämdt ansvar.

Såsom de särskilda afdelningarnas chefer fungera deremot banktjänstemän i högre grader. Före år 1873 voro, utom bankosekreteraren såsom kanslichef, anställda sex kommissarier med chefskap, hvar och en för sin afdelning. Antalet blef vid 1873 års lönereglering nedsatt till tre, i det att såsom sedelkontorets förman, likasom ock vid revisionen, anställdes en kamrerare, hvarjemte depositions- och kassakontoren fingo en gemensam chef. För närvarande finnas sålunda endast fyra chefer inom fjerdre graden, nemligen en för utlåningsrörelsen, en för räkenskapskontoret och vården af förvaringskassorna, en för folio-, postvexel- och kassarörelsen i bankkontoret samt en för kansliet, hvarjemte, med afseende å utlåningsrörelsens omfattning och den dermed förenade oupphörliga kassavård jemte ansvar, en kommissarie, såsom förut, har att ständigt tjänstgöra vid chefs sida.

För öfrigt bör det erinras, att fjerdre gradens tjänstemän i löneförinärer icke äro likställda med råden i de centrala embetsverken och deras

likar i generaltullstyrelsen samt generalpoststyrelsen, i det att de senare hafva i lön från början kronor 4,400: —
 tjänstgöringspenningar » 2,000: — 6,400: —
 samt lönetillägg efter fem år » 600: —,
 hvilket senare ock ingår i pensionen, som utgör 5,000 kronor för den, som åtnjuter lönetillägget.

Riksbankens tjänstemän i fjerde graden hafva deremot i lön från början kronor 4,000: —
 samt tjänstgöringspenningar » 1,200: — 5,200: —,
 hvarjemte fyra af dem åtnjuta kassavårds-
 arfvode med » 1,000: —,
 hvilket dock ej får bibehållas under semester
 (1½ månad), samt efter fem år lön » 4,500: —
 och tjänstgöringspenningar » 1,500: —,
 utom kassavårdsarfvodet, med pensionsrätt af
 högst » 4,500: —.

Den fjerde gradens tjänstemän hafva, enligt hvad ofvan är visadt, de mest magtpåliggande och ansvarsfulla befattningar inom riksbanken, med hänsyn hvartill deras aflöning måste sättas till högre belopp än de öfriges.

Till tredje lönegraden höra, utom förmännen för sedelkontoret och revisionen, hvilken senares föreståndare dessutom plägar användas vid kassavården, samt ombudsmannen, cheferna för kommissionsanstalten, kontorets för utrikes ärenden expedition och rörelsen med öppna deposita, till hvilken sistnämndes åliggande hör kassavård, samt vidare kommissariernas vid upp- och utlåningsrörelsen ständiga biträde vid expeditionen och kassavården — tillkommet enligt förslag af fullmäktige genom beslut af 1888 års Riksdag — den kamrer, som utöfvar förmansskapet vid norra kontoret, samt kamreraren vid upp- och utlåningsrörelsen, hvilken har att emottaga alla lånehandlingar, som inlemnas, och dagkassans föreståndare. De ifrågasvarande cheferna hafva under sig mindre afdelningar än kommissarierna, men deras göromål och ansvar äro, såsom lätt inses, ganska betydelsefulla samt skilda från de närmast lägre grad tillhörande tjänstemännens.

Den andra graden omfattar största antalet tjänstemän. I den finnas:

- 6 kassörer,
- 6 bokhållare, med hvilkas platser kassavård är förenad,
- 6 bokhållare utan obligatorisk kassavård,
- 2 revisorer,
- 1 notarie i fullmäktiges expedition och
- 1 registrator med särskildt arfvode af 300 kronor.

Bland de bokhållare och revisorer samt registratorn, hvilka icke fått kassavård sig ålagd i reglementet, hafva nu 3 del i den större kassavården. Bokhållartjänsterna utan kassavård omfatta i allmänhet kontroll af göromål, som utföras af andra tjänstemän, hvarvid må särskildt erinras, att bokhållarne vid kreditiv- och upp- och afskrifningskassan samt vid foliorörelsen hafva att granska och ansvara för firmainvisningarnas rättighet, hvarjemte den senare bokhållaren skall närvara vid öppnandet af den vidlyftiga post, som först handlägges af den kommissarie i bankkontoret, under hvilken dettas kassarörelse lyder.

Första gradens tjänstemän äro, utom 2 kanslist i ombudsmanskontoret:

- 6 kassabiträden,
- 1 kassör i kopparkassan,
- 1 kontorsskrifvare å norra kontoret,
- 1 d:o i folio- och postvexelkassan,
- 2 d:o i sedelkontoret,
- 1 d:o för öppna deposita,
- 1 d:o för bankkontoret (slutna deposita m. m.),
- 1 d:o vid registret,
- 3 d:o i utlåningsrörelsen (af hvilka 1 anställd enligt fullmäktiges förslag genom beslut af 1889 års Riksdag),
- 1 kanslist i fullmäktiges expedition.

Summa 20.

Af ofvanstående redogörelse torde utan svårighet framgå, huru som de nuvarande fyra tjänstegraderna i riksbanken hufvudsakligen motsvara tre, i det att den tredje och fjärde omfatta de egentligen öfverordnade, den andra mellanstadiet och den första förberedelseskedet, från hvilket befordran eger rum efter en längre tids pröfning af nit och skicklighet i tjänsten, så att ancienniteten icke är afgörande, och utan tillgodoräkande af förutgående tjänsteålder såsom grund för lönetillägg.

I fråga åter om kassavårdsarfvodena har hittills den princip varit gällande, att de högre å 1,000 kronor utgått för mera omfattande och trägen kassavård, nemligen för den vid utlåningsrörelsen med alla dess ofta ombytta värdehandlingar, för vården af alla förvaringskassorna, så väl det klingande myntet som sedelförrådet och värdepapper m. m., för högsta vården af dagkassan, jemte portföljen af utrikes vaxlar och slutligen, enligt beslut af Riksdagen, för den betydliga öppna deposita-rörelsen. Dessa arfvoden äro nu enligt stat 9, hvartill kommer en, som af fullmäktige

enligt 68 § 2 mom. beviljats med afseende å flyttningen af nyssberörda rörelse till annan lokal inom riksbanken.

Arfvodena å 600 kronor, nu 11, hafva deremot varit anvisade för deltagande i vården af dagkassan med dess fasta behållning, för kassavården å norra kontoret, för vården om inlemnade handlingar i utlåningsrörelsen, för kontrollvård inom kommissionsanstalten och vid utrikeskontoret, för handhafvandet af sedelkontorets behållningar jemte visst sedeltryck samt för medel och värdepapper inom ombudsmannaexpeditionen, hvartill kommer det förut omförmälda mindre arfvodet åt registratorn vid upp- och utlåningsrörelsen.

De ifrågavarande arfvodena skulle dock, om full semester tillgodonjöttes — hvilket för kassavårdarne alltid borde vara fallet — för närvarande i verkligheten utgå endast med 875 kronor för 7, 916 kronor 67 öre för 3, 525 kronor för 5 och 550 kronor för 6.

Utän tvifvel skulle, i sammanhang med en lönereglering och under förutsättning att annan ersättning beredes för den med större besvär och ansvar förenade kassavården, hvilket i någon mån kan ske genom ökning af tienstgöringspenningarna, kassavårdsarfvodena kunna göras lika, hvarigenom större enkelhet skulle vinnas och ordnandet af kassavårdsgöromålen, särskildt vid semester eller annan ledighet, i hög grad underlättas. I sådant fall torde arfvodesbeloppet lämpligen kunna sättas till 750 kronor, hvarigenom hela summan för 21 arfvoden skulle uppgå till 15,750 kronor, ersättningen för afdragen oräknad, under det att densamma nu utgör 16,600 kronor, allt utom registratorsarfvodet, hvilket har en undantagsställning. — Af de ifrågavarande kassavårdsarfvodena skulle dock två, nu om 600 kronor, komma att försvinna, om och när i följd af hufvudkontorets förläggande till en mera centralt belägen plats något särskildt afdelningskontor i hufvudstaden ej blir erforderligt.

Vid kontoret å Norrmalm äro nu anställda sju ordinarie tienstemen, af hvilka endast två, nemligen kassören och kassaskrifvaren i vaxlingskassan derstädes, torde blifva behöfliga, då kontorets rörelse öfvertages af hufvudkontoret. Sådana förhållandena nu äro, skulle 1 kamrer, 1 kassör, 1 bokhållare samt 1 kontorsskrifvare och 1 kassaskrifvare antagligen kunna undvaras, om all bankens verksamhet koncentreras på ett ställe. Möjligt är ock, att, när banken kommer i åtnjutande af en för ändamålet särskildt lämpad lokal, ytterligare indragningar skulle kunna ske.

För närvarande och med den anordning af göromålen, som nu måste ega rum, anse sig deremot fullmäktige icke böra ställa i utsigt någon annan indragning än vid inträffande ledighet af en tienst i andra graden. Dels äro nemligen krafven på tillgodoscende af allmänhetens anspråk på

snabb expedition så stora och betydelsefulla, att minskning i antalet tjänstgörande svårligen kan ifrågasättas, dels visar sig allt mera vigten af att ega någorlunda säkra kontroller. Att riksbanken i det afseendet sökt åstadkomma den största möjliga säkerhet, framgår särskildt af det förslag till ordnande af kontrollerna vid enskilda banker och bankanstalter, som nyligen blifvit uppgjordt i den svenska bankmannaföreningen, hvarvid riksbankens kontrollanordning i många fall tjenat till föredöme.

Det finnes emellertid vissa utom stat utgående arfvoden, som skulle kunna blifva onödiga genom någon jemkning i aflöningsstaten. Det till biträden i kommissionsanstalten utgående beloppet, 2,600 kronor, kan inberäknas i anslaget till extra arbeten, semestervikariat m. m., om detta bestämmes med hänsyn till ett visst begränsadt antal extraordinarier, hvilka äro skyldiga att egna sin tjänst, åtminstone under expeditionstiden, helt och hållet åt banken, mot åtnjutande delvis af mera säkra och fasta arfvoden, än nu är fallet. Det särskilda arfvodet för revision af kommissionsanstaltens räkenskaper bör kunna nedsättas till kronor 750 i stället för nu utgående 1,000 kronor. Vidare skulle — om tryckningen af blanketter till afdelningskontoren upphörde och dessa finge, i vissa fall, efter fastställda formulär, sjelfva, hvart för sig, ombesörja nödigt blankettryck — ersättningen för värden af blanketter m. m. kunna bortfalla, utan att genom den ändrade anordningen större kostnader för öfrigt vållades riksbanken, enär dels tryck kan i landsorten erhållas billigt nog, dels transportkostnader undvikas. — Derjemte lärar, då föreståndaren för kommissionsanstalten ej torde vara i lika hög grad som kassörerna utsatt för att göra förluster genom missräkning, och då dessutom hans arbete torde, åtminstone till någon del, minskas, i samma mån, genom nya afdelningskontors inrättande, hufvudkontorets lånedistrikt blifver mindre, beloppet af de till honom nu utgående missräkningspenningar kunna nedsättas och desamma lämpligen utbytas mot ett särskildt arfvode till samma belopp, som här nedan kommer att föreslås — dock att, så länge nuvarande innehafvaren af nämnda befattning qvarstår vid densamma, någon minskning i de för densamma anvisade förmåner ej bör ske. — Den särskilda ersättningen till bokslutets förrättare torde ock kunna bortfalla, om bokslutet, såsom lämpligt synes, uppdrages åt kommissarien för hufvudkassarörelsen med det biträde, som mot slutet af det ena och början af det andra året kan böra ställas till hans förfogande.

För genomförande af de förändringar, här ofvan antydts, och statens reglerande så, som nu föreslagits, skulle dock fordras, dels att semester-tiden inskränkes för lägsta gradens tjänstemän, dels ock att expeditionstiden utsträcket. För närvarande pågår i hufvudstaden riksbankens expe-

dition från klockan 10 till $\frac{1}{2}$ 3, eller $4\frac{1}{2}$ timme. Tillägget af en half timme kan synas i och för sig af ringa betydelse, men det är dock ingalunda ligkiltigt för den trafikerande allmänheten och skulle i sin mån kunna bidraga till en mera jemn fördelning af trafiken och rörelsen i kontoret, hvarigenom också göromålen borde kunna lättare medhinnas.

Hvad åter begränsningen af semestertiden för de yngre tjänstemännen vidkommer, föranledes den helt naturligt af svårigheten att under den tid af året, då semester företrädesvis bör ifrågakomma, kunna uppehålla göromålen utan att hafva anställt ett vida större antal extra tjänstemän, än som under vanliga förhållanden är behöfligt. Med afseende härpå torde det med skäl kunna ifrågasättas, att semestertiden för första graden inskränkes så, att endast de äldre inom graden erhålla sådan, efter fullmäktiges bepröfvande, för högst en månad, medan de yngre icke skulle ega någon dylik. Så mycket mera nödigt är det, att svårigheterna vid semesterindelningen minskas, som ersättningen för obegagnad semester, enligt utskottets åsigt — hvilken af fullmäktige delas — bör vid ny löneroglering upphöra att utgå.

Efter att hafva förutskickat dessa erinringar om de grunder, å hvilka en löneroglering synes fullmäktige böra byggas, öfvergå fullmäktige nu till sjelfva aflöningsstaten.

I afseende å denna anse sig fullmäktige böra i det hela ansluta sig till det för 1891 års bankoutskott framlagda förslaget, dock med jemkning hvad beträffar förhållandet mellan lönen och tjänstgöringspenningarna.

Den första gradens tjänstemän åtnjuta nu, ålderstillägget oberäknadt, i lön 1,000 kronor jemte 600 kronor i tjänstgöringspenningar, hvartill, på sätt fullmäktige närmare utvecklat i sitt yttrande och förslag till 1891 års bankoutskott, komma andel i det särskilda löneförbättringsanslaget samt flitpenningar, tillsammans omkring 500 kronor.

Såsom lämplig förhöjning i aflöningen torde kunna anses ökning af lönen med 500 kronor och af tjänstgöringspenningarna med 300, hvarigenom lägsta aflöningen skulle blifva 2,400 eller omkring 300 mer än nu vanligen utgår, hvarvid särskildt afseende blifvit fäst vid förslaget angående minskad semester. Ett ålderstillägg å 500 kronor skulle fortfarande utgå.

För alla de öfriga graderna äro lönerna bibehållna oförändrade. I afseende å tjänstgöringspenningarna torde, hvad först beträffar *andra* graden, desamma, med skäligt hänseende å den första gradens aflöningsförmåner, böra sättas till 1,200 kronor, hvarigenom, med inberäkning af flitpenningarna, en ökning af högst 200 kronor mot nu skulle åstadkommas. Alderstilläggen skulle, såsom hittills, utgå efter 5 och 10 år med 500 kronor hvardera gången.

För tredje och fjerde graderna borde, särskildt med hänsyn dertill, att arfvodena, på sätt nedan föreslås, äro afsedda att utgå med lika belopp, som beträffande 10 stycken sådana skulle blifva 250 kronor lägre än förut, tjenstgöringspenningarna ökas. De skulle för den förra utgå med 1,440 kronor, hvilket mera ojemna belopp till en del föreslagits för erhållande af en vid aflöningsens månatliga utbetalande lättare delbar summa. För den senare graden åter hafva fullmäktige ansett hela höjningen, beräknad till 600 kronor, böra inträda vid befordran till tjensten, så att ålders-tillägget endast skulle afse lönen, i likhet med hvad i öfriga grader är förhållandet.

Kassavårdarearfvodena skulle sättas till 750 kronor för hvart af 21 stycken, men registratorns särskilda arvode försvinna, missräkningspenningarna blifva oförändrade 1,500 kronor, men för kassören i bronskassan, der rörelsen ökats icke obetydligt, 600 i stället för 500 kronor.

Till arfvoden åt extra ordinarier och till semestervikariat borde utgå ett belopp, motsvarande hvad nu är för ändamålet anslaget, med afdrag för flitpenningarna till de ordinarie tjenstemännen, i rundadt tal 6,000 kronor. Ersättningen för icke begagnad semester kan deremot icke komma i fråga att afdragas, enär i dess ställe skulle träda arvode för kassavård under semester till de tjenstförrättande.

Summan af aflöningsstaten, beräknad utan afseende å ålderstilläggen, hvilka skulle förblifva oförändrade, blifver sålunda:

för 20 tjenster i 1:sta graden	lönn	kr. 1,500 = 30,000	
	tjenstgöringspenningar	» 900 = 18,000	48,000
för 21 tjenster i 2:dra graden	lönn	kr. 2,000 = 42,000	
	tjenstgöringspenningar	» 1,200 = 25,200	67,200
för 10 tjenster i 3:dje graden	lönn	kr. 3,000 = 30,000	
	tjenstgöringspenningar	» 1,440 = 14,400	44,400
för 5 tjenster i 4:de graden	lönn	kr. 4,000 = 20,000	
	tjenstgöringspenningar	» 1,800 = 9,000	29,000
7 missräkningspenningar à	kr. 1,500 = 10,500	
1 d:o »	» 600 = 600	
22 arfvoden »	» 750 = 16,500	27,600.
Till extra-ordinarier och semestervikariat		24,000.

Summa kronor 240,200.

Den nuvarande staten, likaledes utan ålderstillägg, upptager:
 aflöning kr. 159,600
 Transport kr. 159,600

	Transport kr.	159,600	
missräkningspenningar	»	12,500	
10 arfvoden à 1,000 kronor.....	»	10,000	
11 d:o » 600 »	»	6,600	
registratorns arfvode à 300 kronor	»	300	29,400
till de svagast aflönade	»	5,200	
» semestervikariat m. m.	»	30,000	35,200,
hvertill komma arfvoden, nemligen till biträden i kommissionsanstalten	»	2,600	
för revision af dess räkenskaper	»	1,000	
» blankettryck	»	500	
» bokslutet och dess renskrifning	»	650	4,750.
	Summa kronor	228,950.	

Mellan den nuvarande och den föreslagna staten skulle skilnaden sålunda ej utgöra mer än 11,250 kronor, hvilken kommer att utjemnas, i den mån, på sätt ofvan antydts, indragningar kunna ske.»

Vid öfvervägande af detta ärende har utskottet ej kunnat undgå att finna, det åtskilliga oegentligheter vidlåda det nuvarande aflönings sättet för tjänstemännen vid riksbankens hufvudkontor. Att tilldela flitpenningar åt ordinarie tjänsteman kan i princip ej gerna anses riktigt. Det torde nemligen vara ovedersägligt, att antingen är aflöningen för en tjänsteman tillräcklig — i hvilket fall han har att fullgöra sina skyldigheter utan tanke eller anspråk på särskild ersättning — eller ock är nämnda aflöning för låg, då densamma bör skäligen höjas. Den sträfvan att erhålla och göra sig förtjent af flitpenningar eller gratifikation, som kan uppstå, när sådant aflönings sätt förekommer för ordinarie tjänstemän, synes ej heller vara af beskaffenhet att böra uppmuntras.

I afseende å de arfvoden, som för vård af kassor och säkerhetshandlingar m. m. finnas i staten anvisade, och hvilka med nuvarande anordning af bankgöromålen ej torde kunna undvaras, förekommer vidare, att dessa äro till beloppen olika stora, hvilket vid förflyttningar från en befattning till en annan och vid semestertjänstgöring medför åtskilliga olägenheter, då härigenom, och enär arfvode ej är personligt utan medföljer utöfvandet af viss tjänst eller visst uppdrag, lätt föranledes, att en tjänsteman i dylika fall erhåller lägre inkomst än han förut innehar; och utskottet instämmer därför i fullmäktiges åsigt, att arfvodena böra, så vidt möjligt är, sättas till lika belopp.

Derjemte har i olikhet mot förhållandet i andra verk varit för tjänstemännen i riksbanken stadgadt, att de skola afstå sina arfvoden under semester, hvilket utan tvifvel i väsentlig mån bidragit dertill, att en del tjänstemän, som eljest antagligen begagnat sig af sin rätt till erhållande af någon tids ledighet, derifrån afstått för att ej gå i mistning af någon del af sina inkomster. Att på detta sätt och ännu mer genom att, såsom i riksbanken tillämpats, lemna den tjänsteman, som ej begagnat sig af nämnda rätt, särskild ersättning, motsvarande hvad åtnjuten semester skolat kosta, uppmuntra tjänsteman att afhålla sig från sådan, synes utskottet ej heller vara lämpligt, helst i ett penningverk, der det alltid kan vara af fördel och innefatta en viss kontroll, att under någon del af året den ordinarie innehafvaren af en befattning får öfverlåta densammas skötande åt annan person.

Hufvudsakligast för undanrödjande af omförmälda olägenheter och för vinnande af mer enkelhet och reda uti ifrågavarande aflöningsstat har utskottet funnit sig böra biträda förslag om reglering af aflöningsförmånerna för hufvudkontorets tjänstemän, när sådan utan någon synnerligen nämnvärd tillökning i kostnad kan genomföras. För detta ändamål, och om äfven aflöningen till tjänstemännen i de högre graderna ej synts utskottet böra höjas, har utskottet deremot, hvad beträffar lägsta gradens tjänstemän, hvilka liksom alla öfriga tjänstemän vid hufvudkontoret ej få innehafva någon annan ordinarie befattning, ansett dessas ordinarie lön i sammanhang med dels upphörande af deras andel i flitpenningar, dels föreslagen indragning af anslaget till de svagast aflönade tjänstemännen böra höjas och lägsta lönen bestämmas till 1,500 kronor — något som ej torde inverka på pensionsstaten, enär antagligen endast i högst få undantagsfall en tjänsteman lär komma att i nämnda grad kvarstå, hvaremot i penningförvaltande verk sådant som riksbanken det bör vara af vigt, att en tjänsteman redan vid första befordran till ordinarie befattning erhåller en mer betryggad ställning i ekonomiskt hänseende.

I afseende å tjänstgöringspenningarna föreslår utskottet, att desamma i första graden likaledes och såsom ersättning för extra inkomster höjas från 600 till 800 kronor, samt att desamma jemväl i andra och tredje graderna ökas med 200 samt i fjärde graden med 250 kronor, med bibehållande i afseende å sistnämnda grad af nuvarande bestämmelse om tjänstgöringspenningarnas ökande med 300 kronor i sammanhang med ålderstillägg å lönen. Dessa förhöjningar betingas deraf, att dels extra inkomsterna försvinna, dels de högre arfvodena å 1,000 kronor nedsättas till 750 kronor. Visserligen kommer härigenom den i staten anvisade ersättningen för några tjänstemän i andra och tredje graderna att blifva

förminskad med 50 kronor för hvarje, men härvid får tagas i betraktande, att, om enligt utskottets förslag arfvode hädanefter får bibehållas under semester, härigenom, och under förutsättning att dessa tjänstemän begagna sig af sin rätt till ledighet, inkomsten för dem på det hela ej blifver mindre än förut.

Utskottet, som i öfrigt biträdt fullmäktiges hemställan och förslag i afseende å genomförande af den tillämnade löneregleringen, har genom delegerade uppgjort uträkning, huru den ifrågasatta nya staten för tjänstemännen skulle gestalta sig vid jämförelse med hvad till dem utgått under sistlidet år, dervid oberäknadt ålderstilläggen, som äro afsedda att oförändrade bibehållas. Af denna jämförelse har visat sig, att, äfven med beräkning, det ersättning för biträde vid utrikes vexelexpeditionen får fortfarande särskildt utgå, staten för de ordinarie tjänstemännen, efter utbyte för en tjänsteman i tredje graden af missräkningspenningar mot arfvode, ej skulle komma att öfverskrida hvad enligt nuvarande förhållanden till dem utgår mer än med 5,567 kronor, och när indragning af en tjänst i andra graden, på sätt fullmäktige antydt, kan genomföras, blott med något öfver 2,500 kronor.

I enlighet härmed och för vinnande af ofvanberörda önskningsmål samt beredande af större enkelhet och reda i bestämmelserna angående aflöningsförhållandena har utskottet, med tillkännagifvande, att, för den händelse utskottets hemställan i nedannämnda afseenden godkännes, utskottet ämnar framdeles i sammanhang med yttrande angående bankoreglementet afgifva förslag till de ändringar och tillägg i nuvarande stadganden, som till följd af ett sådant beslut kunna finnas erforderliga, härmed velat hemställa,

att följande hufvudbestämmelser i afseende å staten för tjänstemännen vid riksbankens hufvudkontor måtte fastställas, nemligen:

1:o.

Lönerna utgöra:

i 1:sta graden	1,500 kronor,	
» 2:dra	»	2,000	»
» 3:dje	»	3,000	» och
» 4:de	»	4,000	»

med ålderstillägg i enlighet med nuvarande bestämmelser, nemligen *ett* i första och fjärde graderna och *tvenne* i andra och tredje graderna, alla å 500 kronor;

2:o.

Arfvodenas antal bestämmes till 22, hvarje å 750 kronor;

3:o.

Missräkningspenningar utgå:

med 1,500 kronor för 1 tjänst i 3:dje graden och	
» 600 » » 6 tjänster i 2:dra » samt	
» 600 » » 1 tjänst i 1:sta » ;	

4:o.

Tjänstgöringspenningarna utgöra:

i 1:sta graden	800 kronor,
» 2:dra »	1,000 »
» 3:dje »	1,200 » och
» 4:de »	1,450 » ;

med bibehållande i afseende å fjerde graden af nuvarande bestämmelse, att tjänstgöringspenningarna i sammanhang med löneförhöjning ökas med 300 kronor eller till kronor 1,750: —;

5:o.

a) Flitpenningar till ordinarie tjänsteman må ej vidare anvisas;

b) Anslaget 5,200 kronor till de svagast aflönade ordinarie tjänstemännen upphör;

c) Ersättning för obegagnad semester får ej vidare utgå;

d) Anslaget till extra arbeten, semestervikariat och flitpenningar nedsättes med 6,000 kronor, eller från 30,000 till 24,000 kronor;

e) Arfvodena få bibehållas under semester;

f) Rätt till semester för de *yngre* tjänstemännen i första (lägsta) graden upphör;

g) En tjensteinnehafvare i tredje graden får kvarstå på gamla staten, till dess omflyttning kan ske;

h) Nya staten tillämpas i öfrigt från och med den 1 juli 1892.

Stockholm den 28 mars 1892.

På utskottets vägnar:

G. S. ÅKERHJELM.

N:o 9.

Ank. till Riksd. kansli den 28 mars 1892, kl. 3 e. m.

Memorial, i anledning af gjord ansökning om utbekommande af ränta å ett i riksbanken deponeradt, men ej i behörig tid uttaget penningebelopp.

I ingifven skrift har snickeriarbetaren Carl Johan Andersson hos utskottet gjort framställning om utbekommande af ränta å ett af honom under den 9 december 1885 enligt depositionsbevis n:o 21,851 i riksbanken insatt belopp af 300 kronor med forskrifven 4 procent ränta, hvilket belopp på grund af uppsägning från riksbankens sida förföll till betalning den 21 maj 1888 och till följd deraf efter nämnda tid stått räntelöst, till dess detsamma under den 19 sistlidne september af egaren uttogs; varande till stöd för denna ansökan af Andersson hufvudsakligen anfördt, att han, som vore strängt upptagen af sitt yrke och till följd deraf hade föga eller